

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudkyň JUDr. Terezy Kučerové a Mgr. Heleny Nutilové ve věci

žalobce: **Střechy OBB, s. r. o.**, IČO 25934988
sídlem Frýdecký 793, Ostrava - Hrabová
zastoupený JUDr. Radimem Kubicou, MBA
sídlem O. Lysohorského 702, Frýdek - Místek

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**
sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice

za účasti
osoby zúčastněné: **Ředitelství silnic a dálnic ČR**, IČO 65993390
sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2018, č. j. KUJCK 19122/2018,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 5. 2. 2018, č. j. KUJCK 19122/2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný přezkoumal rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice ze dne ze dne 18. 10. 20107, č. j. SU/1474/2017-22, který jako vyvlastňovací úřad rozhodoval o odnětí vlastnického práva žalobce (vyvlastňovaný) k níže uvedeným pozemkům na základě žádosti vyvlastnítele – České republiky s příslušností hospodařit pro Ředitelství silnic a dálnic ČR (osoba zúčastněná na řízení, dále jen „vyvlastnitel“), za účelem realizace stavby dálnice D3, úseku 0310/I Úsilné – Hodějovice.
2. Uvedeným rozhodnutím vyvlastňovací úřad výrokem Ia. odňal vlastnické právo žalobce k pozemkům parc. č. 2503/1 (zastavěná plocha a nádvoří o výměře 5300 m²), parc. č. 2503/2 (zastavěná plocha a nádvoří o výměře 85 m²), parc. č. 2503/21 (zastavěná plocha a nádvoří o výměře 763 m²), parc. č. 2503/22 (zastavěná plocha a nádvoří o výměře 1707 m²), parc. č. 2503/23 (zastavěná plocha a nádvoří o výměře 2024 m²) a parc. č. 2505/1 (zastavěná plocha a nádvoří o výměře 156 m²). Dále odňal vlastnické právo žalobce ke stavbám objekt k bydlení č.p. 1112 umístěný na pozemcích parc. č. 2505/1 a 2505/2 objekt občanské vybavenosti bez č.p./č.e. na pozemcích parc. č. 2503/1, 2503/20, 2503/21, 2503/22, 2503/23 a 2503/24 objekt občanské vybavenosti bez č.p./č.e. na pozemku parc. č. 2503/2. To vše v katastrálním území České Budějovice 5, zapsaným v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, katastrální pracoviště České Budějovice, na listu vlastnictví č. 2947, pro obec 544256 České Budějovice a katastrální území 622281 České Budějovice 5.
3. Výrokem Ib. vyvlastňovací odňal vlastnické právo žalobce k pozemkům parc. č. 2503/20 (zastavěná plocha a nádvoří o výměře 9525 m²), parc. č. 2503/24 (zastavěná plocha a nádvoří o výměře 1084 m²), parc. č. 2505/2 (zastavěná plocha a nádvoří o výměře 57 m²). To vše v katastrálním území České Budějovice 5, zapsaným v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, katastrální pracoviště České Budějovice, na listu vlastnictví č. 2947, pro obec 544256 České Budějovice a katastrální území 622281 České Budějovice 5.
4. Výrokem Ic. stanovil vyvlastňovací úřad lhůtu 4 let pro zahájení uskutečňování účelu vyvlastnění.
5. Výrokem IIa. vyvlastňovací úřad stanovil náhradu za vyvlastnění dle výroku Ia. ve výši 36 398 380 Kč. Výrokem IIb. vyvlastňovací úřad stanovil náhradu za vyvlastnění dle výroku Ib. ve výši 18 788 420 Kč. Výrokem IIc. vyvlastňovací úřad určil náhradu za stěhovacích nákladů nájemce vyvlastňovaných pozemků ve výši 1 998 760 Kč. Výrokem IId. vyvlastňovací úřad učil výši náhrady na odstupné pro zaměstnance nájemce pozemků ve výši 276 221 Kč. Výrokem IIe. vyvlastňovací úřad stanovil výši náhrady na smluvní pokutu nájemci pozemků ve výši 7 000 000 Kč. Výrokem II f. vyvlastňovací úřad uložil vyvlastniteli náhradu nákladů znaleckého posudku žalobci ve výši 84 700 Kč.
6. Proti tomuto rozhodnutí podal odvolání jak žalobce, tak vyvlastnitel.
7. Žalovaný výrokem 1 rozhodl, že podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) se odvolání žalobce proti výroku Ia. o Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

odnětí vlastnického práva k pozemkům parc. č. 2503/1, 2503/2, 2503/21, 2503/22, 2503/23, 2505/1, objektu bydlení čp. 11 na st. p. č. 2505/1 a 2505/2, objektu občanské vybavenosti bez čp/če na pozemcích p. č. 2503/1, 2503/20, 2503/21, 2503/22, 2503/23 a 2503/24, a objektu občanské vybavenosti na pozemku p. č. 2503/2, vše v k.ú. České Budějovice 5 a jeho přechodu na vyvlastnítele, výroku IIa. o určení náhrady za vyvlastněné pozemky a stavby ve výši 36 398 380 Kč, výroku Ic. o určení lhůty k zahájení účelu vyvlastnění, výroku IIc. o určení náhrady 1 998 760 Kč (náhrada stěhovacích nákladů) a výroku IIIf. o úhradě znalečného rozhodnutí č.j. SU/1474/2017-22 ze dne 18. 10. 2017 zamítá a výroky Ia., IIa., Ic. IIc. a IIIf. napadeného rozhodnutí se potvrzují.

8. Výrokem 2 žalovaný rozhodl, že podle § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání ČR - Ředitelství silnic a dálnic ČR, p. o. proti výroku Ib. kterým bylo vyvlastnění rozšířeno na pozemky p. č. 2503/20, 2503/24, 2505/2 v k.ú. České Budějovice 5 a výroku IIb. o určení náhrady za vyvlastněné pozemky ve výši 18 788 420 Kč rozhodnutí č.j. SU/1474/2017-22 ze dne 18. 10. 2017 zamítá a výroky Ib. a IIb. se potvrzují.
9. Výrokem 3 žalovaný rozhodl, že podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se výrok IIe. o náhradě 7 000 000 Kč za smluvní pokutu nájemci a výrok IId., o náhradě nákladů 276 221 Kč na odstupné zaměstnancům, rozhodnutí č.j. SU/1474/2017-22 ze dne 18. 10. 2017 k odvolání vyvlastnítele zrušují a věc se v tomto rozsahu vrací vyvlastňovacímu úřadu k novému projednání.
10. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 6. 3. 2018 včasnou žalobu ke zdejšímu soudu.
11. Součástí podané žaloby byl i návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, o kterém bylo zdejším soudem rozhodnuto usnesením ze dne 5. 4. 2018, č. j. 50 A 18/2018 – 54, tak, že žalobě se odkladný účinek nepřiznává.
12. Sdělením ze dne 4. 4. 2018 vyvlastnitel uplatnil práva osoby zúčastněné na řízení.
13. Dne 24. 4. 2018 krajský soud obdržel námitku podjatosti soudců a celého zdejšího soudu. Žalobce vznesenou námitku odůvodnil tím, že účelem vyvlastnění je stavba dálnice D3 v úseku 0310/I Úsilné – Hodějovice. S ohledem na užitou argumentaci soudu v usnesení o nepřiznání odkladného účinku žalobě je žalobce přesvědčen, že soud je při svém rozhodování veden spíše svým zájmem na pohodlném cestování v okolí Českých Budějovic, nežli spravedlivým a ústavně souladným vypořádání vlastnických vztahů. S ohledem na předmět řízení je žalobce přesvědčen, že není vhodné, aby o žalobě rozhodovali soudci, kteří se vzhledem ke své místní příslušnosti mohou jen stěží oprostit od svého osobního zájmu. Z tohoto důvodu žalobce v souladu s § 9 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) navrhl, aby byla věc přikázána jinému krajskému soudu.
14. Žalobce v rámci návrhu výroku rozsudku soudu navrhl, aby krajský soud zrušil napadení rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že žalobce napadl podanou žalobou všechny výroky rozhodnutí, a to včetně výroků o stanovení náhrady za vyvlastněním, k jejichž přezkumu není správní soud příslušný, byl žalobce usnesením ze dne 9. 3. 2018, č. j. 50 A 18/2018 – 34, vyzván k označení výroků rozhodnutí, které podanou žalobou napadá a k návržení výroku rozsudku. Žalobce v doplnění žaloby ze dne 16. 3. 2018 uvedl, že navrhuje zrušit napadené rozhodnutí v části výroků vztahujících se k odnětí jeho vlastnického práva, k čemuž žalobce formuloval návrh rozsudku soudu. Žalobce dále poznamenal, že vůči výroků o náhradě za vyvlastnění brojí civilní žalobou.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

15. Hlavním žalobním bodem žalobce brojí proti nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro nenaplnění podmínek vyvlastnění podle § 3 odst. 1 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vyvlastnění“) ve spojení s § 3 odst. 2 zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o urychlení výstavby“). Žalobce je přesvědčen, že v rámci jednání s vyvlastnitelem projevil maximální možnou snahu, aby vyvlastnitel mohl potřebná práva k pozemkům získat jiným způsobem, a to směnou. Vyvlastnitel však podle názoru žalobce nevyvinul dostatečnou aktivitu k tomu, aby byla tato směna realizována, k čemuž žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 174/2014 – 44, s tím, že i v nyní projednávané věci byl postup vyvlastnitel čistě formální a nedostatečný.
16. Žalobce je přesvědčen, že správní orgány nesprávně hodnotily aktivitu vyvlastnitel a naplnění podmínky uvedených ustanovení, přičemž žalobce nebyl v průběhu řízení nečinný a pasivní a sám v dopise ze dne 30. 5. 2016 navrhl směnu předmětných pozemků za nemovitost Wienerberger cihlářský průmysl, a. s., v k. ú. České Budějovice.
17. Žalobce poznamenává, že nezákonným postupem správních orgánů bylo zasaženo do jeho práva vlastnit a užívat majetek a právo podnikat a vykonávat jinou hospodářskou činnost, když aprobovaly nedostatečnou snahu vyvlastnitel o uzavření dohody, která by umožnila žalobci pokračovat ve své podnikatelské činnosti. Žalobce je součástí holdingu, který se soustředí na prodej stavebních materiálů ve větších krajských městech a pobočka nacházející se na předmětných pozemcích je pro jeho podnikatelskou činnost nenahraditelná.
18. Žalobce je přesvědčen, že sám činil vše, co po něm lze spravedlivě požadovat, aby došlo k uzavření dohody s vyvlastnitelem a za tímto účelem s vyvlastnitelem pravidelně jednal a sám navrhoval vhodné areály ke směně a přistoupil i na směnu za areál (pozemky) mimo České Budějovice (Praha, Brno). Vyvlastnitel, ač deklaroval snahu o nalezení vhodných pozemků ke směně, nevynaložil potřebou snahu, aby k uzavření dohody mohlo dojít, viz jednání dne 11. 5. 2016 v Brně, na kterém vyvlastnitel uvedl, že není v jeho silách nabízet pozemky ve všech krajských městech a že by takové pozemky nebyl schopen ani vyhledat. Z tohoto důvodu žalobce požadoval nakonec jen směnu za odpovídající nemovitosti v Českých Budějovicích, Praze, Brně či okolí, avšak bez jakéhokoli úspěchu. Na podporu svých tvrzení žalobce navrhuje provést výslech Mgr. T.K., JUDr. R.K., MBA a Mgr. J.V. a čtení dopisu žalobce ze dne 30. 5. 2016.
19. Žalobce má za to, že je zřejmé, že vyvlastnitel se do zahájení vyvlastňovacího řízení soustředil pouze na pozemky v Českých Budějovicích a nesnažil se mu vůbec navrhnout pozemky ke směně v jiných krajských městech, a to i přesto, že v květnu 2016 žalobce sám takovouto alternativu navrhl. Žalobce poukazuje na osobní jednání s vyvlastnitelem dne 10. 2. 2017, na kterém se vyvlastnitel zavázal zjistit vhodné pozemky ke směně. Na podporu svých tvrzení žalobce navrhuje provést důkaz výsledkem shora uvedených svědků, zápisem z osobního jednání ze dne 10. 2. 2017 a sděleními vyvlastnitel založenými ve správním spise.
20. Žalobce rovněž poukazuje na to, že vyvlastnitel odmítl uvažovat o směně pozemků, jejichž součástí je stavba, a to na základě stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 19. 12. 2016, č. j.

117/2016-810-INT/1, k výkladu § 3d zákona o urychlení výstavby, což praxi vedlo k nedůvodnému snížení počtu nemovitostí, které by přicházely v úvahu.

21. Druhou žalobní námitkou namítá žalobce procesní pochybení vyvlastňovacího úřadu, který nenařídil ústní jednání ve věci k projednání nově doložených důkazů vyvlastnitelem dne 4. 9. 2017. Vzhledem k tomu, že kvůli koncentraci řízení nemohl žalobce uplatit proti těmto důkazům protinávrhy, mělo být v souladu s § 7 správního řádu nařízeno další ústní jednání tak, aby zůstala zachována rovnost stran řízení, k čemuž žalobce poukazuje na závěry odborné literatury – článek JUDr. M.K., CSc., publikovaného v Právních rozhledech 13/2007, s. 461.
22. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
23. Aktivitu vyvlastnítele při pokusu o získání práv k předmětným pozemkům žalovaný posuzoval v kontextu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 176/2014 – 44, k čemuž žalovaný popsal průběh jednání mezi žalobcem a vyvlastnitelem. Žalovaný je přesvědčen, že vyvlastnitel projevil dostatečnou snahu o uzavření dohody s žalobcem a přestože sám k dispozici vhodné pozemky pro žalobcem požadovanou směnu neměl, pokusil se je zajistit jiným způsobem. Žalovaný zdůraznil, že vyvlastnitel se pokoušel o dohodu i po zahájení vyvlastňovacího řízení a za celou dobu řízení však žalobce nepředložil žádný konkrétní protinávrh, ze kterého by vyvlastnitel mohl vyjít. Vyvlastnitel oslovil několik organizací hospodařících se státním majetkem, stejně jako několik soukromých osob.
24. Námitku porušení procesních práv žalobce shledal žalovaný rovněž nedůvodnou, neboť uváděné listiny sloužily pouze pro doložení skutečností tvrzených v podané žádosti o vyvlastnění. Obsah těchto listin osvědčuje komunikaci vyvlastnítele s Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, Ministerstvem obrany, podnikem Lesy České republiky, s. p., a povodí Vltavy, s. p., a jeho snahu o zajištění vhodných pozemků pro směnu. S obsahem těchto listin se mohl žalobce seznámit a podat k nim vyjádření. Žalovanému není známo, jaké protinávrhy by mohly být v tomto směru žalobcem učiněny. Žalovaný je přesvědčen, že nenařízení dalšího ústního jednání bylo v souladu s právními předpisy.
25. Z předloženého spisu vyplynuly pro nyní projednávanou věc následující podstatné skutečnosti: Dne 18. 12. 2015 žalobce obdržel návrh kupní smlouvy k odkupu příslušných pozemků, včetně zpracovaného znaleckého posudku. Vyjádřením ze dne 12. 1. 2016 žalobce návrh odmítl s tím, že s ohledem na vlastní podnikatelskou činnost požaduje směnu za jiné nemovitosti v oblasti, které by mohly plnit stejný účel jako dosavadní nemovitosti. Za tímto účelem žalobce uvedl, že očekává vyhledání vhodných nemovitostí. Vyvlastnitel na toto sdělení reagoval dne 18. 3. 2016 s tím, že vznesený protinávrh považuje za neurčitý, nicméně došlo k oslovení šesti státních organizací hospodařících s majetkem státu, dosavadně obdržená čtyři vyjádření byla negativní. Za účelem dalšího jednání navrhl vyvlastnitel osobní setkání.
26. Ve vyjádření ze dne 30. 5. 2016 žalobce uvedl, že trvá na směně pozemků za jím specifikované pozemky společnosti Wienerberger cihlářský průmysl, a. s., a proto navrhuje, aby došlo k odkupu pozemků této společnosti.
27. Dne 28. 7. 2016 vyvlastnitel reagoval na požadavek žalobce vyjádření v dopise ze dne 19. 5. 2016 s tím, že bylo jednáno se společností Wienerberger cihlářský průmysl, a. s., o odkupu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

jejích pozemků a žalobce byl žádán o vyjádření k návrhu této společnosti. Dále je konstatováno, že směna za areál ESSO by vyžadoval doplatek ze strany žalobce. Vyvlastnitel pak vyzval žalobce k opětovnému zvážení nabídky ke směně za areál pana V. Na tento dopis žalobce reagoval sdělením ze dne 3. 8. 2016 s tím, že areál společnosti Wienerberger cihlářský průmysl, a. s., je pro žalobce přijatelný, bude-li odkoupen jako jednotný celek, nikoli jeho část dle tehdejšího návrhu. Areál pana V. neshledal žalobce vhodným. Areál společnosti ESSO shledal žalobce vhodným. Dopisem ze dne 3. 10. 2016 vzal vyvlastnitel na vědomí postoj žalobce a apeloval na odstranění práv třetích osob vážnoucích na pozemcích žalobce. Dopisem ze dne 25. 10. 2016 žalobce vypořádal připomínky vyvlastnitel k právům třetích osob vážnoucích na jeho pozemcích. Žalobce rovněž požádal o sdělení stavu jednání o odkupu areálu společnosti ESSO. V dopise ze dne 3. 11. 2016 vyvlastnitel ubezpečil žalobce, že možnost odkupu areálu ESSO je řešena.

28. Dne 10. 2. 2017 proběhlo osobní jednání vyvlastnitel a žalobce. Žalobce vyjádřil zájem o směnu za nemovitosti v Českých Budějovicích, Praze nebo Brně. Uvedeno, že areál ESSO již není na prodej. Konstatována nevyhnutelnost podání žádosti o vyvlastnění s tím, že vyvlastnitel je ochoten dále jednat o dohodě. Vyvlastnitel se zavázal prověřit možnost výkupu pozemků společnosti Wienerberger cihlářský průmysl, a. s, a v případě neúspěchu oslovit Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových či Státní pozemkový úřad.
29. Dne 24. 2. 2017 obdržel vyvlastňovací úřad žádost vyvlastnitel o zahájení vyvlastňovacího řízení. Přílohou žádosti byl znalecký posudek a listiny osvědčující jednání mezi žalobcem a vyvlastnitelem. Dne 16. 3. 2017 obdržel žalobce vyrozumění o zahájení vyvlastňovacího řízení.
30. Vyjádřením ze dne 29. 3. 2017 žalobce sdělil nesouhlas se zahájením vyvlastňovacího řízení a uvedl, že nejsou splněny podmínky pro vyvlastnění tak, jak je namítáno i v podané žalobě, na což vyvlastňovací úřad reagoval sdělením ze dne 24. 5. 2017, ve kterém vypořádal dílčí námítky žalobce. Dne 28. 8. 2017 vyvlastňovací úřad obdržel doplnění vyjádření žalobce. Obsahem tohoto vyjádření byla opakované deklarace snahy žalobce o dohodu a zároveň žádost o rozšíření předmětu vyvlastnění o další pozemky, které žalobce nebude moci pro realizaci účelu vyvlastnění dále využívat, což žalobce následně doložil několika listinami. Žalobce dále uplatnit právo na náhradu nákladů.
31. Rovněž je založen dopis vyvlastnitel ze dne 4. 5. 2017 určený žalobci, ve kterém je předložena nabídka pozemku ve vlastnictví státu nacházejícího se v k. ú. Hůry, okres České Budějovice a dále pozemek v k. ú. Stráž nad Nežárkou, okres Jindřichův Hradec a pozemek v k. ú. Libějovice, okres Strakonice. V reakci ze dne 25. 5. 2017 žalobce odmítl pozemek v k. ú. Hůry jako logisticky nevhodný. Rovněž byly odmítnuty pozemky v k. ú. Stráž nad Nežárkou a v k. ú. Libějovice, neboť žalobce má zájem pouze o lokality poblíž velkých krajských měst.
32. Dne 30. 8. 2017 proběhlo ve věci ústní jednání. Žalobce setrval na svém požadavku směny nemovitostí s tím, že má za to, že vyvlastnitel neučinil vše, co bylo v jeho silách k tomu, aby žalobci nabídl příhodné nemovitosti. Vyvlastnitel měl naopak za to, že postupuje nad rámec povinností uložených zákonem. V závěru protokolu o ústním jednání se uvádí, že vyvlastnitel doloží vyvlastňovacímu úřadu další důkazní materiály na podporu svých tvrzení, že nemá k dispozici vhodné nemovitosti ke směně; po předložení těchto materiálů měl vyvlastňovací úřad vyzvat podle § 33 odst. 3 správního řádu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

33. Následně jsou ve správním spise založeny podklady, které se vyvlastnitel zavázal vyvlastňovacímu úřadu předložit. Je založen seznam pozemků pro případnou směnu v lokalitách Kamenný újezd, Stráž nad Nežárkou, Strmilov, Čimelice, Sepekov, Stražný, Přestovice, Vodňany, Klokoty, Nové Dvory u Opařan a Tábor. Rovněž je založen dotaz vyvlastnitel ze dne 15. 2. 2017 adresovaný Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, zda disponuje vhodnými pozemky v lokalitách České Budějovice, Praha či Brno. Dne 27. 2. 2017 úřad sdělil, že disponuje pozemkem v Českých Budějovicích – areál bývalé polní střelnice U Hada; pozemkem v bývalém areálu cvičiště Kaliště, k. ú. Kaliště u Lipí a Homole; pozemkem č. 2017/1 v k. ú. České Budějovice 2. Rovněž se zde nachází seznam nepotřebného majetku – cca 250 pozemků státu v okrese Brno-město a Brno-Venkov, náležející resortu Ministerstva dopravy nebo Ministerstvu spravedlnosti. Dále Ministerstvo obrany dopisem ze dne 27. 3. 2017 vyvlastniteli sdělilo informace o třech různých lokalitách v Českých Budějovicích, přičemž vyvlastnitel projevil zájem o pozemky v pozemky p. č. 621/5, 621/6, 621/7 v k. ú. Hůry pro žalobce, což bylo Ministerstvu obrany sděleno přípisem ze dne 4. 4. 2017. Založeno je i zaslání informací Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových vyvlastniteli ze dne 6. 9. 2017 k areálu v k. ú. Libějovice, okres Strakonice.
34. Dále bylo vyvlastňovacímu úřadu předáno sdělení Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových ze dne 19. 1. 2016, sdělení Ministerstva obrany ze dne 16. 2. 2016, sdělení Lesů České republiky, s. p. ze dne 1. 2. 2016 a sdělení Povodí Vltavy, státní podnik, ze dne 25. 1. 2016, kterými je reagováno na snahu vyvlastnitel zabezpečit vhodné pozemky pro směnu s žalobcem. Založena je rovněž reakce vyvlastnitel ze dne 18. 3. 2016 na návrhy žalobce. Vyvlastnitel zde sděluje žalobci, že jeho návrh na směnu považuje za obecný a uvádí, že oslovil řadu veřejných institucí za účelem zajištění potřebných pozemků pro případnou směnu. Taktéž je založena e-mailová komunikace vyvlastnitel s Odborem územního plánování Magistrátu města České Budějovice, která se týkala informací ohledně vybraných pozemků kolem města a jejich možného využití dle územního plánu. Dále vyvlastnitel předal stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 19. 12. 2016, č. j. 117/2016-810-INT/1, obsahující nezávazný právní výklad k pojmu „pozemek“ § 3d zákona o urychlení výstavby se závěrem, že toto ustanovení pravděpodobně nedopadá na situace, při kterých je součástí pozemku stavba.
35. Výzvou ze dne 18. 9. 2017 byli účastníci řízení vyzváni k seznámení se s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu.
36. Vyjádřením ze dne 2. 10. 2017 vyvlastnitel reagoval na námitky žalobce vznesené v průběhu vyvlastňovacího řízení, přičemž k naplnění předpokladů vyvlastnění uvedl, že se po celou dobu pokoušel zajistit vhodné pozemky ke směně, nicméně aktivitu žalobce považuje za pouze formální, obecnou a vágní.
37. Žalobce ve svém vyjádření ze dne 2. 10. 2017 mj. zhodnotil aktivitu vyvlastnitel jako nedostatečnou a pouze formální.
38. Dne 18. 10. 2017 vyvlastňovací úřad rozhodl shora uvedeným způsobem. Vyvlastňovací úřad v rámci svého odůvodnění popsal dosavadní průběh řízení. Ve vztahu k naplnění podmínek vyvlastnění podle § 3 odst. 1 zákona o vyvlastnění vyvlastňovací úřad uzavřel, že podmínky tohoto ustanovení byly naplněny. Úřad vzal za prokázané, že vyvlastnitel se od 16. 12. 2015 aktivně pokoušel o dohodu s žalobcem a ve svých snahách pokračoval i během vyvlastňovacího řízení. Při svém posouzení úřad vycházel z právního názoru Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

vyjádřeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 174/2014 – 44, podle kterého musí vyvlastnitel prokázat skutečnou snahu o dosažení dohody s vyvlastňovaným. Úřad měl za to, že žalobce i vyvlastnitel měli patrnou snahu o dosažení dohody, byť tato snaha nebyla naplněna. Podání návrhu na zahájení vyvlastňovacího řízení bylo proto dle názoru úřadu legitimní, a to i z toho důvodu, že ve smyslu § 3 zákona o urychlení výstavby již samotné marné uplynutí lhůty k přijetí zasláného návrhu kupní smlouvy znamená *ipso facto* právní domněnku nemožnosti dohody. Úřad dále vyslovil, že podmínky žalobce pro realizaci směny byly neurčité a nebylo je možno považovat za řádný protinávrh k návrhu vyvlastnitel. K otázce samotné směny bylo poukázáno na rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 10 A 95/2014 – 35.

39. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce dne 2. 11. 2017 odvoláním, ve kterém shodně s žalobou namítl, že podmínku § 3 odst. 1 zákona o vyvlastnění nepovažuje za splněnou, neboť mu nebyla nabídnuta žádná vhodná nemovitost, kterou by mohl pro své podnikání využít.
40. Vyvlastnitel ve svém vyjádření ze dne 16. 11. 2017 odmítl právní názor žalobce, neboť byl přesvědčen, že podnikly všechny možné kroky k uzavření dohody, aktivně vyhledával vhodné pozemky ke směně. Vyvlastnitel oslovil jak státní organizace, tak soukromé subjekty. I přes tuto aktivitu se však vyvlastniteli nepodařilo zajistit pozemky, které by žalobce akceptoval. Je poukázáno na to, že žalobce měl zájem o areál společnosti ESSO v Českých Budějovicích, nicméně této směně bránily práva třetích osob vážnoucích na vyvlastňovaných pozemcích. Po odpadnutí těchto překážek areál již nebyl k prodeji.
41. Napadeným rozhodnutím bylo žalovaným rozhodnuto shora uvedeným způsobem. Žalovaný popsal příslušnou právní úpravu, zhodnotil existenci veřejného zájmu a přezkoumal, zda práva k pozemkům skutečně nebylo možné získat dohodou. Žalovaný vycházel z právního názoru v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 174/2014 – 44. Za tímto účelem žalovaný popsal průběh jednání vyvlastnitel s žalobcem, a to od okamžiku zaslání kupní smlouvy v souladu s § 3 odst. 2 zákona o urychlení výstavby. Žalovaný poukázal na to, že projevením skutečného zájmu o uzavření dohody není pouhé oznámení o ochotě jednání o směně. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce neměl sám pasivně vyčkávat na nabídky vyvlastnitel, ale měl sám aktivně vyhledávat vhodné pozemky a předkládat vyvlastniteli vlastní návrhy ke směně, neboť sám ví nejlépe, jaké pozemky by byly pro jeho podnikání nejvhodnější. Žalovaný zhodnotil aktivitu vyvlastnitel jako dostatečnou, neboť ten nemaje k dispozici pozemky ke směně projevil snahu o nalezení vhodných pozemků, přičemž tak činil po dobu překračující lhůtu pro přijetí návrhu zasláné kupní smlouvy.
42. Dne 30. 4. 2018 obdržel krajský soud námitku podjatosti směřující vůči osobám soudců, kterým byla projednávaná věc přidělena. Důvodem této podjatosti byly uvedeny pochybnosti o nestrannosti dotčených soudců, kteří s největší pravděpodobností využívají infrastrukturu v okolí Českých Budějovic, pročez je zřejmé, že jsou vedeni spíše zájmem na pohodlném cestování v okolí Českých Budějovic, než zájmem na spravedlivém a ústavně souladném uspořádání vlastnických vztahů.
43. Krajský soud v reakci na tuto námitku postupoval v souladu s § 8 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), dle kterého se námitka podjatosti soudce nepostoupí k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

soudu, pokud má soud za to, že námitka podjatosti, která byla uplatněna v průběhu řízení, v němž je soud povinen rozhodnout ve lhůtách počítaných na dny, není důvodná, je-li proti tomuto rozhodnutí přípustná kasační stížnost.

44. Ve věci nyní projednávané je soud vázán speciálními lhůtami dle § 2 zákona o urychlení výstavby, a proto zvolil postup dle shora uváděného ust. § 8 odst. 6 s. ř. s., když má za to, že námitka podjatosti není v projednávané věci důvodná, jak vyplývá mimo jiné i z jednotlivých vyjádření dotčených soudců založených na č.l. 72 až 76 soudního spisu.
45. O námitce žalobce bylo rozhodnuto usnesením vyhlášeným při jednání, zaznamenaným do protokolu o jednání (viz č.l. 84 soudního spisu), a to tak, že námitka podjatosti soudců uplatněná žalobcem není důvodná [viz ust. § 8 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
46. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
47. Krajský soud rozhodl při jednání konaném dne 6. 6. 2018. Ústní jednání proběhlo v nepřítomnosti žalobce i jeho právního zástupce. Právní zástupce žalobce zaslal krajskému soudu žádost o odročení jednání, tato žádost byla do datové schránky soudu doručena dne 5. 6. 2018 v 15:44 hod., do kanceláře správního oddělení byla žádost předána téhož dne v 15:55 hod., jak vyplývá z úředního záznamu sepsaného vedoucí kanceláře správního úseku založeného na č.l. 77 soudního spisu. V žádosti avizovaná příloha v podobě rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti soudu doručena nebyla. Dne 6. 6. 2018 v 9:50 hod. byla vedoucí kanceláře správního úseku telefonicky kontaktována pracovnící advokátní kanceláře právního zástupce žalobce s dotazem, zda bude jednání ve věci žalobce odročeno. K tomuto dotazu zaměstnankyně soudu požadovanou informaci nesdělila, neboť o této skutečnosti neměla žádné povědomí (viz úřední záznam na č.l. 78 soudního spisu). Téhož dne v 10:08 hod. byla krajskému soudu do datové schránky zaslána lékařská zpráva vystavená zařízením WEJAHMED s. r. o., Stráž 90, MUDr. A.W. dne 6. 6. 2018 v 8:25 hod. Z obsahu této lékařské zprávy se podává, že právní zástupce žalobce onemocněl gastrotritidou a není schopen práce.
48. Z komentovaného znění ust. § 50 s. ř. s. vyplývá, že: *„Důležité důvody pro odročení jednání mohou být jak na straně účastníků, tak na straně soudu, event. se může jednat o důvody, které nelze přičítat ani jednomu z nich. [SŘS](#) nestanoví ani demonstrativně takové důležité důvody a je plně na soudní praxi, aby důvody pro odročení jednání vymezila. Vždy přitom bude na soudu, aby zvážil, zda se jedná skutečně o natolik důležité důvody, aby mohlo být jednání odročeno. Jinak bude soud nablížet na důležitost důvodů v případě, kdy bude posuzován návrh, o němž je soud povinen rozhodnout přednostně nebo dokonce ve lhůtě počítané na dny (viz komentář k [§ 49](#) odst. 1 SŘS), jinak v případě, kdy posuzuje návrh, u něhož zákon lhůtu pro rozhodnutí ani přednostní vyřízení nepožaduje.“* (B., T., J., J., M., P., P., P., S.. V., Š., P. § 50 [Odročení jednání]. Soudní řád správní – online komentář. 3. aktualizace. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016.)
49. Krajský soud realizoval ústní jednání v nepřítomnosti žalobce i jeho právního zástupce, neboť dospěl k závěru o účelovosti jednání právního zástupce žalobce, jehož cílem je zjevně pouze protahovat řízení před správním soudem. Nutno uvést, že v daném případě se jednalo již o druhou žádost o odročení jednání, kdy první žádosti odůvodněné kolizí jednání, která byla právním zástupcem řádně doložena, soud vyhověl. V případě v pořadí Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

druhé žádosti o odročení jednání soud konstatuje, že se jednalo o žádost zaslanou těsně před koncem pracovní doby dne, který předcházel nařízenému ústnímu jednání ve věci. Součástí této žádosti nebylo potvrzení o právním zástupcem žalobce tvrzené pracovní neschopnosti, když doklad o onemocnění zástupce gastroetritidou byl soudu doručen až následujícího dne v 10:08 hod. poté, co pracovníci advokátní kanceláře zástupce žalobce nebylo sděleno, zda se jednání odročuje či nikoliv.

50. Tvrzení právního zástupce žalobce o své pracovní neschopnosti, na které byla až následujícího pracovního dne navázána lékařská zpráva obsahující informace o gastroetritidě, pro kterou zástupce žalobce není schopen práce, shledal krajský soud nevěrohodným. Soud si na základě vlastní činnosti z internetových stránek spol. WEJAHMED s. r. o. (viz č.l. 81 soudního spisu) zjistil, že MUDr. A.W. ve středu dne 6. 6. 2018 v ordinaci ve Strážce vůbec neordinovala, neboť ordinační hodiny ve Strážce jsou pouze v úterý a ve čtvrtek, neboť v pondělí, ve středu a v pátek tato lékařka ordinuje v Trinci.
51. Nevěrohodnost uvedeného tvrzení o pracovní neschopnosti osvědčuje také skutečnost, že právní zástupce žalobce již v žádosti o odročení jednání ze dne 5. 6. 2018 uváděl, že je v pracovní neschopnosti, tuto však ničím nedoložil a pracovní neschopnost je pak konstatována až v lékařské zprávě ze dne 6. 6. 2018, ze které není zřejmé, kdy pracovní neschopnost započala, případně kdy se očekává další kontrola u lékaře.
52. Poukázat lze rovněž na skutečnost, že k jednání se bez omluvy nedostavil ani samotný žalobce, který měl možnost se jednání účastnit, a to i přes absenci svého právního zástupce. Ze strany žalobce pak soudu nebylo sděleno, z jakého důvodu si zástupce žalobce nezvolil substituta, pokud již dne 5. 6. 2018 věděl, že není schopen účasti na jednání nařízeném na den 6. 6. 2018.
53. Významnou skutečností, která soud vedla k realizaci jednání v nepřítomnosti žalobce a jeho právního zástupce je rovněž lhůta stanovená v § 2 odst. 2 zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací. Dle tohoto ustanovení je soud povinen o žalobě, jejímž předmětem je přezkum rozhodnutí vydaného v řízení o realizaci stavby dopravní infrastruktury, rozhodnout ve lhůtě 90 dnů ode dne jejího doručení. V projednávané věci byla předmětná žaloba doručena soudu dne 6. 3. 2018, lhůta pro rozhodnutí soudu o této žalobě tudíž uplynula dnem 6. 6. 2018, tedy dnem, na který bylo opakovaně soudem nařízeno ústní jednání.
54. Krajský soud v daném případě dospěl k závěru, že ze strany právního zástupce žalobce nebyly předloženy natolik důležité důvody, které by soud vedly k dalšímu odročení ústního jednání ve věci. Právní zástupce žalobce svou pracovní neschopnost řádným a důvěryhodným způsobem nedoložil. Soud s ohledem na svou povinnost projednat věc přednostně, a to vzhledem k speciální zákonem stanovené devadesátidenní lhůtě, rozhodl při jednání konaném dne 6. 6. 2018 v nepřítomnosti žalobce i jeho právního zástupce.
55. Na jednání byla přítomna zástupkyně strany žalované, která setrvala na svých tvrzeních a závěrech učiněných jak v napadeném rozhodnutí, tak ve vyjádření k žalobě, na základě čehož navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Stejný návrh byl učiněn též zástupcem osoby zúčastněné na řízení, který se ústního jednání rovněž účastnil.
56. Žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

57. Námitku porušení § 3 odst. 1 zákona o vyvlastnění, podle kterého platí, že vyvlastnění není přípustné, je-li možno práva k pozemku nebo stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou nebo jiným způsobem, shledal krajský soud nedůvodnou.
58. Ustanovení § 3 zákona o urychlení výstavby stanovuje, že pro omezení práv k pozemkům potřebným pro uskutečnění energetické infrastruktury se použije zákon o vyvlastnění, nestanoví-li tento zákon jinak. Ve vztahu k vyvlastňovacímu řízení pak tento zákon obsahuje zvláštní úpravu jednoho z předpokladů vyvlastnění, a to zejména učinění návrhu na získání potřebných práv k pozemku dohodou a způsob jeho doručování (§ 3 odst. 2 téhož zákona). Podle důvodové zprávy je účelem zákona o urychlení výstavby zjednodušit a uspořádat jednání o majetkoprávním vypořádání s vlastníky nemovitostí dotčených výstavbou, jakož i racionalizace příslušných správních řízení, při maximálním zachování oprávněných zájmů vlastníků dotčených nemovitostí i třetích osob. Stát totiž potřebuje právní nástroj k tomu, aby získal v co nejkratším časovém úseku pozemky a potřebná povolení pro realizaci veřejně prospěšné stavby veřejné infrastruktury.
59. Vyvlastnitel dne 18. 12. 2015 doručil žalobci návrh kupní smlouvy ve smyslu § 5 zákona o vyvlastnění, přičemž platí, že vyvlastnění je přípustné, pokud se vyvlastniteli nepodařilo ve lhůtě 90 dnů uzavřít smlouvu o získání práv k pozemku nebo ke stavbě potřebných pro uskutečnění účelu vyvlastnění stanoveného zákonem. Lhůta k uzavření smlouvy s vyvlastňovaným počíná běžet dnem následujícím po doručení návrhu na uzavření smlouvy vyvlastňovanému. Toto ustanovení obsahuje časový rámec, po který je vyvlastnitel povinen jednat s vyvlastňovaným o možném zajištění práv k potřebným pozemkům dohodou. V posuzované věci připadl poslední den této lhůty na čtvrtek 17. března 2016. Poslední listina dokládající jednání mezi žalobcem vyvlastnitelem je datována až dne 25. 5. 2017. Je tedy bez jakýchkoli pochyb zřejmé, že tato lhůta byla dodržena, stejně jako je zřejmé, že jednání mezi žalobcem a vyvlastnitelem nevedlo k uzavření dohody – zde směnné smlouvy, neboť žalobce možnost odkupu předmětných pozemků ve svém prvním vyjádření ze dne 12. 1. 2016 odmítl a požádal o směnu za jiné vhodné pozemky v okolí Českých Budějovic.
60. Podle § 3 odst. 2 zákona o urychlení výstavby platí, že *pro splnění podmínky přípustnosti vyvlastnění podle zákona o vyvlastnění, spočívající v povinnosti nejprve učinit návrh na získání potřebných práv k pozemku nebo stavbě dohodou, postačí doručení návrhu smlouvy na získání potřebných práv na danou adresu*. Žalobce, správní orgány i vyvlastnitel v tomto směru příhodně poukazují na výklad tohoto ustanovení učiněný Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 174/2014 – 44, publikovaný pod č. 3188/2015 Sb. NSS (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), ve kterém tento soud vyložil, že uvedení ustanovení pouze specificky upravuje pravidla doručování návrhu na uzavření smlouvy. „*I v případě, který spadá do působnosti zákona č. 416/2009 Sb., je proto nutno zkoumat, zda bylo v silách vyvlastnítele dosažení dohody s vyvlastňovaným.*“, přičemž „*ani zde nemůže jít pouze o formální snahu o uzavření dohody spočívající v tom, že vyvlastnitel toliko zašle vyvlastňovanému návrh na uzavření kupní smlouvy a na jeho případné alternativní požadavky (jako např. na uzavření směnné smlouvy) nikterak nereaguje či reaguje zástupnými důvody, které svědčí spíše o neochotě vyjít vyvlastňovanému vstříc. Jestliže ten vysloví reálné požadavky umožňující dosažení kompromisního řešení, může být po vyvlastniteli legitimně požadováno, aby s vyvlastňovaným skutečně (nikoliv pouze formálně) o takovém řešení jednal. V opačném případě nelze považovat podmínku dle § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění za splněnou. Ovšem zásadně platí, že míra* Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

aktivity vyžadované po vyvlastniteli se mimo jiné odvíjí od aktivity vyvlastňovaného a od toho, zda jeho požadavky svědčí o jeho skutečném zájmu předejít rozhodnutí o vyvlastnění uzavřením dohody.“ Nejvyšší správní soud ve vztahu ke směně pozemků v tomto rozsudku dále vyslovil, že na směnu pozemků není právní nárok, nicméně „pokud vyvlastnitel ke směně nepřistoupí, ačkoliv vhodnými pozemky disponuje a neexistuje důvod, aby je nesměnil, může stěžít obhájit tvrzení, že se mu nepodařilo získat požadovaná práva k předmětným pozemkům dohodou, tj. že splnil podmínku dle § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění. Má-li vyvlastnitel k dispozici dvě pro něj prakticky ekvivalentní řešení (koupě nebo směna za pozemky, které nemá důvod nesměnit), musí dát přednost řešení, které upřednostňuje vyvlastňovaný (...) směnná smlouva je bez jakýchkoliv pochybností dohodou, respektive smlouvou směřující k získání požadovaných práv k předmětným pozemkům ve smyslu § 3 odst. 1 věty druhé či § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění.“

61. Obdobě se vyslovil i Ústavní soud ve svém rozhodnutí ze dne 21. 2. 2017, sp. zn. IV. ÚS 2467/16, ve kterém tento uvedl, že „pokud jde o námitku stěžovatele, že v jeho věci nebyly splněny podmínky pro vyvlastnění z důvodu, že vyvlastnitel mohl získat pozemky dohodou, uvádí Ústavní soud následující. Z § 3 a § 5 zákona o vyvlastnění vyplývá, že vyvlastnění je přípustné, pokud se vyvlastniteli ve lhůtě stanovené zákonem nepodaří získat potřebná práva k pozemkům dohodou. Rozhodující pro splnění předmětné zákonné podmínky je, zda vlastník pozemků na návrh vyvlastnitelů na uzavření dohody nějak reaguje, a pokud ano, zda vysloví požadavky, které může vyvlastnitel reálně splnit a po jejichž splnění bude moci uskutečnit účel vyvlastnění.“
62. Možnost směny pozemků namísto odkoupení potřebných pozemků zakotvuje § 11 zákona o vyvlastnění, jenž stanovuje, že místo náhrady uvedené v § 10 odst. 1 písm. a) se vyvlastňovanému poskytne jiný pozemek nebo stavba, dohodne-li se na tom s vyvlastnitelem; právo na vyrovnání rozdílu v ceně vyvlastněného pozemku nebo stavby a náhradního pozemku nebo stavby není dotčeno. Jak se uvádí ve shora citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 174/201 – 44, 3188/2015 Sb. NSS, na směnu pozemků není právní nárok. Disponuje-li však vyvlastnitel vhodným pozemkem a vyvlastňovaný o něj projeví zájem, je nutno na tuto směnu přistoupit, nebrání-li tomu jiné skutečnosti. Takováto situace v nyní přezkoumávané věci nenastala. Vyvlastnitel nedisponoval vhodnými pozemky a ani nebyl schopen vhodný pozemek ve vlastnictví státu zabezpečit. Z tohoto důvodu bylo zvažováno zajištění vhodného pozemku pro směnu postupem podle § 3d zákona o urychlení výstavby, který stanovuje, že mají-li být práva k pozemku potřebná pro uskutečnění stavby dopravní infrastruktury získána směnnou smlouvou a je-li dohodou stran určen jiný pozemek, za který má být pozemek potřebný pro uskutečnění stavby dopravní infrastruktury směněn, může tento jiný pozemek za účelem provedení směny nabyt koupí Česká republika nebo právnická osoba zřízená zákonem nebo zřízená nebo založená státem, vůči níž je stát ovládající osobou. Pro sjednání kupní ceny se § 3b nepoužije, s výjimkou ustanovení § 3b odst. 2. Za určitých okolností je tedy možné, aby vyvlastnitel zabezpečil pozemky ke směně od soukromého subjektu. Právo vyvlastňovaného v takovém případě není v rámci vyvlastňovacího řízení bezbřehé a povinnosti vyvlastnitelů jsou ve smyslu shora uvedené judikatury omezeny zcela jednoznačným způsobem. Žalobce s vyvlastnitelem však nebyli schopni uzavřít dohodu o pozemku, který by vyvlastnitel pro následnou směnu od soukromého subjektu zajistil.

63. V tomto směru žalobce vyvlastniteli vyčítá jednak nedostatečnou aktivitu při vyhledávání vhodných pozemků od soukromých subjektů, jednak nesprávný výklad pojmu „pozemek“ podle § 3d zákona o urychlení výstavby.
64. Co se týče námítky směřující vůči aktivitě vyvlastnitel, žalobce je přesvědčen o povinnosti vyvlastnitel aktivně vyhledávat pozemky pro možnou směnu. Tato povinnost však vyvlastnitel bez dalšího podle citované judikatury netíží. Nejvyšší správní soud se v dané věci vyslovil k situaci, ve které sám vyvlastnitel disponuje pozemky vhodnými ke směně. Takováto situace v přezkoumávané věci nenastala. I přesto vyvlastnitel sám oslovoval opakovaně jiné instituce hospodařící se státním majetkem, zda nedisponují pozemky, které by mohl žalobci nabídnout ke směně. Pozemky, které byly žalobci nabídnuty, byly odmítnuty. V tomto směru nelze postupu vyvlastnitel nic vytknout.
65. Ve vztahu k postupu vyvlastnitel podle § 3d zákona o urychlení výstavby neshledal krajský soud, že by vyvlastnitel porušil jakoukoli svoji zákonnou povinnost ve vztahu k vyhledávací povinnosti vhodných pozemků ve vlastnictví soukromých osob. Jak poznamenal vyvlastnitel ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 2. 10. 2017, smyslem § 3d zákona o urychlení výstavby není postavit vyvlastnitel do role „realitního makléře“, s čímž je nutné se ztotožnit.
66. Jak plyne ze shora citované judikatury, právní nárok vyvlastňovaného na samotnou směnu za pozemky, se kterými vyvlastnitel disponuje, neexistuje, avšak vyvlastnitel nesmí bezdůvodně odmítnout případnou směnu realizovat. Platí-li uvedené, tím spíše musí platit, že neexistuje právní nárok vyvlastňovaného na tom, aby vyvlastnitel sám aktivně vyhledával/zajišťoval od soukromých osob vhodné pozemky v několika lokalitách (zde nakonec České Budějovice, Praha a Brno) dle požadavků vyvlastňovaného za účelem jejich eventuálního odkupu a realizace směny. Vyvlastnitel by se zde fakticky ocital v pozici „realitního makléře“ jak sám uvádí, neboť by sám soustavně vyhledával pozemky pro svého „klienta“ dle jeho přání. S ohledem na předmět dohody o pozemku, kterou toto ustanovení předpokládá a převažující zájem vyvlastňovaného na směně za jím požadovanou nemovitost v soukromém vlastnictví, lze důvodně očekávat, že to bude právě vyvlastňovaný, kdo si sám vybere vhodné pozemky třetích osob. Což však nebrání tomu, aby dle dané situace rovněž sám vyvlastnitel činil vyvlastňovanému návrhy, jsou-li mu známy vhodné pozemky. Je-li si vyvlastnitel existence takových pozemků vědom, měl by je vyvlastňovanému nabídnout.
67. Uvedenému postupu svědčí i zákonná úprava obsažená ve vyvlastňovacím zákoně, neboť jeho § 5 odst. 1 stanovuje lhůtu 90 dnů k jednání o uzavření smlouvy o získání práv k pozemku. Pokud má vyvlastnitel zákonnou povinnost jednat o možné dohodě pouze po tuto dobu, nelze rozumně předpokládat, že v této lhůtě bude schopen sám aktivně vyhledat pozemky ve vlastnictví státu, pozemky od soukromých subjektů, uzavřít příslušné dohody a nakonec i směnnou smlouvu. Z tohoto důvodu je při nastíněném postupu nutná aktivní součinnost jak vyvlastnitel, tak vyvlastňovaného. Je proto nutno uzavřít, že měl-li žalobce skutečný zájem o směnu pozemků v soukromém vlastnictví v jím požadovaných lokalitách, mohl a měl sám své návrhy vyvlastniteli přednést, k čemuž byl ostatně vyvlastnitel opakovaně vyzván.
68. Z jednotlivých listin založených ve správním spise plyne ucelený obraz průběhu jednání mezi žalobcem a vyvlastnitel tak, jak jej popsal vyvlastňovací úřad na straně 8 a 9 odůvodnění svého rozhodnutí, stejně jako žalovaný na straně 10 a 11 napadeného Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

rozhodnutí. Z tohoto důvodu nepovažuje krajský soud za účelné opětovně popisovat celý průběh jednání mezi žalobcem a žalovaným (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS).

69. Krajský soud pouze pro zdůraznění zjednodušeně konstatuje, že v lednu 2016 vyvlastnitel nemaje „vlastních“ pozemků, které by mohl žalobci nabídnout ke směně dle jeho návrhu ze dne 12. 1. 2016, obeslal několik organizací hospodařících se státním majetkem za účelem nalezení vhodného pozemku v okolí Českých Budějovic ke směně s žalobcem. Dopisem ze dne 18. 3. 2016 byl žalobce vyzván k formulování vlastního návrhu na směnu, přičemž v dopise ze dne 30. 5. 2016 žalobce zmiňuje možný odkup areálu společnosti Wienerberger cihlářský průmysl, a. s., vyvlastnitelem za účelem směny. Žalobce zde rovněž uvedl, že pokud by se nepodařilo zajistit pozemky v lokalitě Českých Budějovic, byl by ochoten přijmout i pozemky v Praze či Brně. Jednání vyvlastnitel s touto společností však nebyla úspěšná, nedošlo k dohodě o ceně, stejně jako o předmětu koupě. Žalobce rovněž vyjádřil ev. zájem o prohlídku pozemků v k. ú. Vráto ve vlastnictví p. Veseckého. V červenci 2016 bylo jednáno o výkupu areálu společnosti ESSO, v té době vyvlastnitel čekal na to, až nechá žalobce z listu vlastnictví vymazat práva třetích osob k vyvlastněním dotčených pozemků s tím, že stále pokračoval v jednání (resp. zástupce vyvlastnitel jednal s vyvlastnitelem jakožto investorem o zajištění odkupu tohoto areálu). Jak plyne z dopisu vyvlastnitel ze dne 3. 11. 2016, v dané době se vyvlastnitel stále zabýval možností zajištění areálu společnosti ESSO. Na schůzce vyvlastnitel s žalobcem v únoru 2017 byl dohodnut další postup a vyvlastnitel vzápětí oslovil opětovně organizace hospodařící se státním majetkem s dotazem, zda disponují vhodnými pozemky v Českých Budějovicích, Praze či Brně.
70. Z uvedených skutečností plyne na první pohled zcela jednoznačný závěr o tom, že vyvlastnitel aktivně jednal s žalobcem o možné dohodě, kterou by bylo předejito vyvlastňovacího řízení. Nelze přehlédnout, žalobce byl rovněž v předstihu seznámen s tím, že z důvodu časové tísně vyvlastnitel bude podán návrh na vyvlastnění. Jednání mezi žalobcem pokračovalo i po zahájení vyvlastňovacího řízení, poslední založenou listinou je dopis žalobce ze dne 25. 5. 2017, ve kterém žalobce odmítl 3 nabízené pozemky ke směně. V posouzení správních orgánů neshledal krajský soud jakýchkoli vad.
71. S ohledem na nastíněný průběh jednání nelze považovat námitku žalobce, že vyvlastnitel začal vyhledávat pozemky ke směně až v únoru 2016 za důvodnou, neboť tato skutečnost je plně v souladu s dopisem žalobce ze dne 30. 5. 2016. Z tohoto dopisu jasně plyne, že vyvlastnitel se má primárně snažit o zajištění pozemků v Českých Budějovicích, nebude-li to možné, i v jiných městech, jak ostatně vyvlastnitel učinil v lednu a únoru 2017, když nebylo možné uzavřít dohodu o pozemcích, o kterých bylo do té doby jednáno. Takovýto postup vyplynul i ze schůzky žalobce s vyvlastnitelem dne 10. 2. 2017. Nadto není zcela podstatné, v jakém okamžiku začal vyvlastnitel oslovovat instituce hospodařící se státním majetkem ohledně možných pozemků v jiných městech, neboť v době, kdy tak učinil, probíhalo mezi jím a žalobcem stále jednání, byť již bylo vyvlastňovací řízení zahájeno.
72. Žalobce činil vlastní ojedinělé návrhy vůči vyvlastniteli, se kterým byl dlouhodobě v kontaktu a je zcela zřejmá vedoucí role vyvlastnitel v průběhu celého jednání o možné dohodě. Obě tyto skutečnosti pouze podporují závěry správních orgánů, že i přes skutečná jednání o možné dohodě, nebyla dohoda mezi vyvlastnitelem a žalobcem uzavřena. Skutečnost, že jednání mezi žalobcem pokračovalo i po zahájení vyvlastňovacího řízení je

pak nutno kvitovat, ostatně tato skutečnost sama o sobě přispívá k jednoznačnosti závěru správních orgánů o naplnění předpokladů pro vyvlastnění dle § 3 odst. 1 zákona o vyvlastnění.

73. V rámci vyvlastňovacího řízení vedeného v návaznosti na zákon o urychlení dopravní infrastruktury nelze povinnosti vyvlastnítele vykládat žalobcem předpokládaným způsobem. Vyvlastnitel není povinen dlouhodobě vyhledávat pozemky, které by vyvlastňovanému nabídl. Takovýto postup by byl v rozporu s účelem zákona o urychlení výstavby. Nejsou-li v danou dobu k dispozici žádné vhodné pozemky ke směně, je nutné pak uzavřít, že nebylo možné dohody dosáhnout. Jak plyne ze shora citované judikatury, na samotnou směnu pozemků není právní nárok, vyvlastnitel není bez dalšího povinen vyvíjet bezmeznou aktivitu k tomu, aby zajistil pozemky pro směnu.
74. Na jednání ze dne 10. 2. 2017 byl žalobce seznámen se stanoviskem vyvlastnítele k nemožnosti směňování staveb, což bylo podpořeno vyjádřením Ministerstva dopravy ze dne 19. 12. 2016, č. j. 117/2016/810-INT/1, se kterým žalobce pouze v obecné rovině. Jak dále plyne, toto vyjádření se v dané době vztahovalo k areálu společnosti ESSO, který již však následně nebyl k prodeji. Z jednotlivých založených listin ve správním spise je zřejmé, že vyvlastnitel se do té doby zabýval i pozemky v lokalitě Českých Budějovic, jejichž součástí je stavba – zejména samotným areálem společnosti ESSO (viz dopis žalobce ze dne 25. 10. 2016 obsahující snímky z inzertního serveru). Namítá-li žalobce zkrácení jeho práv, neboť vyvlastnitel bez jakékoli zákonné opory omezil okruh možných nemovitostí ke směně, má krajský soud za to, že s ohledem na shora učiněné závěry se jedná o lichou námitku.
75. Vyvlastnitel se Ministerstva dopravy na jejich právní názor dotázal dopisem ze dne 13. 10. 2016. Do tohoto momentu je z průběhu jednání mezi žalobcem a vyvlastnitelem zřejmé, že byly zvažovány i pozemky obsahující stavbu. V okamžiku, kdy vyvlastnitel zaujal tento svůj právní názor, nebylo jednáno o žádném pozemku, který by stavbu obsahoval. Co se týče pozemků společnosti Wienerberger cihlářský průmysl, a. s., dle dopisu vyvlastnítele ze dne 4. 5. 2017 byl neúspěch jednání o odkupu způsoben vysokou cenou pozemků, kterou vyvlastnitel nemohl ve svém veřejnoprávním postavení akceptovat. Žalobci v tomto případě ostatně nic nebránilo v tom, měl-li o tento areál skutečný zájem, jednat s vyvlastnitelem o odkupu svých pozemků a ze získaných finančních prostředků sám hradit odkup areálu od této společnosti, zejména za situace, kdy byl žalobce sám ochoten doplatit rozdíly v cenách pozemků.
76. S ohledem na faktický průběh věci je krajský soud přesvědčen, že právní názor, který vyvlastnitel zaujal k pojmu „pozemek“ dle § 3d zákona o urychlení výstavby, neměl dopad na průběh jednání o dohodě dle tohoto ustanovení k určení pozemku, který by byl vyvlastnitelem za účelem směny zajištěn. V lokalitě Českých Budějovic nebyl žádný vhodný pozemek od soukromé osoby zjištěn (dílem pro nesouhlas žalobce, dílem pro nemožnost plnění ze strany vyvlastnítele).
77. Co se týče výkladu pojmu „pozemek“ ve smyslu uvedeného ustanovení, nelze přehlédnout, že Ministerstvo dopravy se ve svém vyjádření jednoznačně nevyjádřilo k tomu, zda tento pojem zde zahrnuje i stavbu, která je součástí pozemku dle současné právní úpravy. To, že uvedené ustanovení nedopadá na samostatné stavby je jednoznačné. Podle názoru krajského soudu není důvod pro restriktivní výklad pojmu „pozemek“ v tomto ustanovení a k odchýlení se od definice pozemku obsažené v katastrálních předpisech s přihlédnutím k Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

definici věci obsažené v § 498 odst. 1 a 506 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), ctící zásadu *superficies solo cedit*. Tím spíše, že ustanovení § 3d zákona o urychlení výstavby infrastruktury bylo do tohoto zákona zapracováno za účinnosti „nového“ občanského zákoníku, což jistě bylo zákonodárcem reflektováno. Toto ustanovení bylo do zákona zapracováno novelou provedenou zákonem č. 49/2016 Sb., kterým se mění zákon č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), ve znění pozdějších předpisů. Tato novela řešila zejména oceňování pozemků. Ve vztahu k předmětnému ustanovení se z důvodové zprávy podává následující: *„Zároveň je žádoucí umožnit, aby resortní investoři mohli nabývat i pozemky přímo nesouvisející se stavbou, pokud jsou určeny pro směnu potřebných pozemků. (...) Dále se umožní resortním investorům nabývat i pozemky, které nejsou přímo určené pro stavbu, ale pouze za účelem směny za potřebné pozemky. (...) Navrhuje se doplnit zákon č. 416/2009 Sb. o možnost pro resortní investory nabývat i pozemky, které nejsou přímo potřeba pro uskutečnění stavby, pokud jsou určeny pro směnu. Aby se předešlo neúčelnému nabývání pozemků, musí být pozemek určený pro následnou směnu předem dohodnut mezi stranami (např. smlouvou o smlouvě budoucí).“* Účelem této nové úpravy bylo zjednodušit možnost uzavírání směnných smluv mezi potencionálním vyvlastněným a vyvlastnitelem za účelem zisku potřebných práv dohodou.

78. Je-li účelem novely umožnění efektivnější směny pozemků a tím i minimalizace zásahu do vlastnických a jiných práv vyvlastňovaných, není na místě výklad pojmu „pozemek“ vykládat restriktivním způsobem. Jak ostatně uvádí odborná literatura k § 11 zákona o vyvlastnění upravující možnost směny pozemků: *„Tato možnost může být praktická zejména při využívání pozemku k podnikání v zemědělství. Poskytnutí peněžité náhrady by totiž sice vlastníkově kompenzovalo finanční ztrátu, nicméně by mu odnětí vlastnického práva bez poskytnutí náhradního pozemku do budoucna znemožnilo provozování další podnikatelské činnosti v tomto oboru.“* (VLACHOVÁ, Barbora. § 11 [[Poskytnutí náhradního pozemku nebo stavby]]. In: VLACHOVÁ, Barbora. Zákon o vyvlastnění. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2018, s. 45. ISBN 978-80-7400-036-2.). Zcela totožné závěry je pak podle názoru krajského soudu možné zaujmout k jakýmkoli pozemkům a k jakékoli činnosti a pozemkům, jejichž součástí je stavba, která má sloužit k nějakému účelu. Opačný výklad by byl v rozporu s předpokladem tzv. racionálního zákonodávce.
79. Žalobce na podporu svých tvrzení navrhl důkaz čtením listin, které jsou však soudu známy ze správního spisu. Žalobce dále navrhl výslech řady osob, které měly osvědčit průběh jednání s vyvlastnitelem. Krajský soud rozhodl tyto navržené důkazy pro nadbytečnost neprovést, neboť ze založené korespondence ve správním spise se podává ucelený obraz o průběhu jednání vyvlastnítele s žalobcem, které ostatně probíhalo primárně písemnou cestou. O osobních setkáních žalobce s vyvlastnitelem jsou ve správním spise založeny zápisy.
80. Druhou námitkou žalobce brojí proti porušení jeho procesních práv, neboť pro koncentraci řízení mu nemělo být umožněno navrhnout provedení protidůkazů proti listinným důkazům předložených vyvlastnitelem po ústním jednání. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.

81. Podle § 22 odst. 2 zákona o vyvlastnění platí, že *námítky proti vyvlastnění a důkazy k jejich prokázání mohou být uplatněny nejpozději při ústním jednání; k později uplatněným námitkám a důkazům se nepřihlíží. O tomto následku musí být účastníci poučeni v uvědomění o zahájení vyvlastňovacího řízení.*
82. Z protokolu o ústním jednání ze dne 30. 8. 2017 plyne, že účastníci řízení se seznámili se spisovým materiálem a k němu podali svá vyjádření. Žalobce při jednání opakovaně namítl, že vyvlastnitel neučinil vše, co bylo v jeho silách, aby mu nabídl vhodné nemovitosti v Českých Budějovicích, Brně či v Praze. Při ústním jednání vyvlastňovací úřad uložil žalobci povinnost předložit další důkazy o jednání o dohodě s žalobcem: „*vyvlastnitel doloží vyvlastňovacímu úřadu další důkazní materiály na podporu svých tvrzení, že nemá k dispozici vhodné nemovitosti ke směně.*“ Vyvlastnitel následně tyto listiny předložil. Obsahem těchto listin, jak je již uvedeno shora, jsou vyjádření institucí hospodařících se státním majetkem ohledně vhodných pozemků pro směnu s žalobcem.
83. Krajský soud se neztotožňuje s názorem, že by tímto postupem došlo k porušení zásady rovnosti stran, případně jiných procesních práv žalobce. Žalobce byl v řízení před vyvlastňovacím úřadem zastoupen advokátem a nic mu nebránilo, aby sám v rámci ústního jednání navrhl doplnění dokazování. Skutečnosti, které měly být těmito listinami osvědčeny, byly žalobci známy a nejednalo se o žádné skutkové novoty, ke kterým by se již nemohl zcela neomezeně vyjádřit.
84. Žalobce byl po dobu důkazního řízení před vyvlastňovacím úřadem zcela nečinný a nenavrhl jediný důkaz, kterým by tvrzení vyvlastnitel, jež byla předmětnými listinami dokládána, zpochybnil. Účinně tak neučinil ani v řízení před zdejším soudem, a to i přesto, že vznesl požadavek na výslech několika osob, neboť skutečnosti, které mají tyto osoby dosvědčit, jsou dostatečným způsobem zřejmé z listin založených ve správním spise.
85. Požaduje-li žalobce, aby se mohl k předloženým listinným důkazům vyjádřit, mohl tak učinit jak v rámci svého vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 2. 10. 2017, v podaném odvolání, tak v žalobě samotné. Toto však žalobce neučinil. I přes koncentraci založenou § 22 odst. 2 zákona o vyvlastnění tak žalobce učinit mohl, neboť jím vznášená tvrzení se týkají včasné vznesené námítky nesplnění předpokladů vyvlastnění. Jednalo by se tak o pouhé doplnění, rozmělnění již uplatněné námítky.
86. Procesní právo nemůže být překážkou prosazování práva hmotného, ale naopak má jeho spravedlivou realizaci umožňovat a krajský soud je povinen přihlídnout pouze k takovým procesním vadám, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí, tj. které by mohly znamenat, že správní orgán by mohl rozhodnout jiným způsobem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 7 As 45/2015 – 32, publikovaný pod č. 4227/2015 Sb. NSS). S přihlédnutím k individuálním okolnostem věci nelze v tomto směru v postupu správních orgánů shledávat zásah do věcných práv žalobce. Námitka žalobce, že je nutno mu umožnit vyjádřit se k předloženým listinám a uplatnit proti nim vlastní důkazy, je založena na čistě procesním požadavku žalobce bez jakéhokoli přesahu do jeho hmotněprávních práv, neboť žalobce zcela vágním způsobem mezi řádky pouze naznačuje, že by do věci vnesl nějaké nové skutečnosti, o čemž však není krajský soud s ohledem na dosavadní tvrzení žalobce přesvědčen.
87. Právní názor v žalobcem předloženém odborném článku krajský soud nezpochybňuje, neboť skutečně může dojít k situaci, kdy by bylo nutné provést další ústní jednání. Takováto situace však v nyní posuzované věci ze shora uvedených důvodů nenastala. Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

88. Pro úplnost krajský soud dodává, že ohledem na § 75 s. ř. s. a zásadu dispozitivnosti se nezabýval tím, jakým způsobem provedl vyvlastňovací úřad předmětné listiny jako důkaz, neboť žalobce v tomto směru nevznnesl žádnou námitku a krajský soud v tomto směru neshledal vad, ke kterým by byl povinen přihlédnout i bez vznesené námítky. Obdobně tak v případě poučení žalobce podle § 22 odst. 2 věty poslední zákona o vyvlastnění, neboť toto poučení je obsaženo v předvolání žalobce k ústnímu jednání, nikoli ve vyrozumění o zahájení vyvlastňovacího řízení.
89. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
90. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Krajský soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.
91. V případě osoby zúčastněné na řízení - vyvlastnítele zdejší soud odkazuje na § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti soudem uloženy nebyly, rozhodl soud v jejím případě tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení. Osoba zúčastněná na řízení ani nenavrhl, aby jí z důvodů zvláštního zřetele hodných bylo přiznáno právo na náhradu dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

6. června 2018 České Budějovice

JUDr. Věra Balejová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.